

Bồng Lai

Tình So Đo

Một người bạn học thời phổ thông cấp III ở quê Sau một thời gian khá dài xa cách, tôi gặp lại Quốc rất là hi hữu. Trong lúc lựa mấy quả cà chua ở chợ Bà Hoa, thì người con trai cùng đang lựa với tôi nói với bà bán hàng, "Bà làm ơn lựa giùm... Mẹ tôi về quê, nên tôi phi đi chợ mà không rành..." Tò mò tôi ngheo đầu qua dòm, a... Quốc đây sao ? Bạn cũ gặp lại nhau sau mười không vui sao được. Quốc khác lạ, không còn cậu học sinh ốm tong teo, mà biến thành một người đàn ông bụng bự. Quốc ở gần nhà tôi đang trọ. Thật kỳ lạ, suốt mấy năm trời tôi ở đó tôi có hề hay biết Quốc chỉ cách tôi có mấy căn nhà. Từ đó, Quốc thường xuyên tới lui, mỗi tuần một lần, vào tối thứ Bảy đúng 7 giờ. Cứ thế suốt 2 năm liền. Ai cũng nghĩ hai đứa là gì gì với nhau. Nhưng Quốc chưa hề mở miệng với tôi. Có lần đi xem phim, vào rạp Quốc ra tay rọ rạy bị tôi tát cho một phát.

Thật tình tôi cũng chẳng khó khăn gì, cũng đâu muốn làm ra vẻ tường cao, cổng kín. Tôi chỉ chờ đợi một lời mở đầu từ phía Quốc. Nhiều lần đi chơi riêng với Quốc, đến những người bạn chung của hai đứa, và bạn riêng của tôi. Chưa lần nào Quốc mời tôi đi thăm bạn

của Quốc cả. Đi với tôi Quốc có vẻ thụ động, tôi thật tình thắc mắc. Anh ta đang nghĩ gì về tôi ? Tuy chẳng yêu thương gì, nhưng Quốc có những cái tôi đang thiếu. Cái hộ khẩu TP HCM! Nên tôi cũng muốn nhắm mắt đưa chân cuộc đời cho yên cái thân. Mới rủ Quốc đi mua đất xây nhà. Quốc là kỹ sư xây dựng mà. Đất tôi trả tiền rồi, mới cùng Quốc bàn về kiến trúc, chi phí... Quốc nói tôi đừng lo chị Quốc chỉ lấy đủ "sở hụi" thôi. Lần đầu tiên nghe cái từ đó, sợ hiểu lầm. Tôi đi hỏi bạn bè cái nghĩa. Té ra Quốc không nghĩ cùng tôi xây nhà, mà chỉ xây cho tôi với vai trò của một người làm ăn với bạn thôi. Không tiện nói thẳng với Quốc những câu hỏi trong đầu tôi. Nhân dịp sinh nhật, bên cạnh những người đang đeo đuổi, tôi đã mời Quốc cùng tôi cắt bánh. Nghĩ là Quốc dư hiểu ra cái thông điệp mà tôi nhắn gửi. Và Quốc cũng tỏ ra rất là ăn rơ với vai trò chủ xị. Tiễn khách ra về, rồi cùng tôi dọn dẹp... Sau đó, còn lại hai đứa tôi mới gạ gẫm. Rằng Quốc nghĩ gì về tôi ? Quen nhau đã hơn hai năm rồi, tôi vẫn chưa biết được tình cảm Quốc dành cho tôi như thế nào ? Nếu như không thể tiến xa hơn thì hãy nên kết thúc tại đây vì tuổi tác, nghề nghiệp, mọi thứ của chúng ta đã ổn định... Quốc làm thinh. Tôi hỏi tiếp, Quốc có bạn gái nào khác không ? Quốc bảo chỉ có mình tôi là bạn gái. Trước khi Quốc ra về, tôi nhắc lại "Nếu như không thể đi xa hơn, thì hãy dừng tại đây!"

Tôi không biết vì sao, Quốc không đến nhà tôi trọ nữa. Tôi thật là buồn. Không yêu thương, chẳng còn chút mộng mơ, tôi chỉ muốn dừng chân, mà chẳng được. Đôi lúc tôi tự hỏi, nếu như tôi không nhắc lại câu sau cùng đó, thì sự việc có khác đi không ? Tôi bán đất

rồi mua nhà ở một mình. Suốt mấy tháng không gặp Quốc, tôi có nhớ nhung, sự nhớ nhung của một kẻ bị đánh mất một thói quen. Căn nhà ở một mình thật là kinh khủng. Trước kia tôi thường tự nhủ, thà đi một mình còn hơn đi chung đường với người mình không ưa thích. Nhưng rồi, qua những ngày lủi thủi một mình trong căn nhà, tôi thật sự cần hơi hướng của một con người. Những buổi tối về nhà, mở cánh cửa, cái bóng tối và bầu không khí ảm đạm ập vào mặt. Nhất là những đêm mưa gió, hơi lạnh của căn nhà thấm vào trong từng tế bào. Tôi mong Quốc trở lại.

Và cuối cùng thì Quốc cũng trở lại, vào một buổi tối. Lần đầu tiên Quốc bước vào ngôi nhà riêng của tôi. Lúc đó tôi đang gội đầu. Vội vàng quăn cái khăn lông lên đầu ra mở cửa, thấy Quốc vừa giận vừa mừng. Thái độ của Quốc có vẻ khác lạ. Hỏi han khách sáo một hồi thì Quốc mở tập hồ sơ rút ra một phong bì và nói, xin đừng la Quốc ghen. Tôi cầm lấy và mở ra, thì ra Quốc định mời tôi đi dự đám cưới của Quốc. Bao nhiêu đánh đá, bao nhiêu sắt thép nhũn trụi. Tôi trở về cái bản thể yếu đuối của mình. Nước mắt tuôn là chả. Thật là xấu hổ phải khóc với một người con trai, vì bị anh ta bỏ rơi. Nhưng nín không nổi trời ơi. Bệu bạo hỏi Quốc tại sao ? Nín khẹ Hỏi nữa, tôi có điều gì không tốt, không xứng đáng ? Lúc đó Quốc mới mở mồm rằng, tại vì tôi quá tốt, quá lành lợi, quá xứng đáng với Quốc nên... Tôi chêm vào, vậy là Quốc sợ, Quốc kiêng tôi ? Quốc trả lời, đúng vậy. Tôi nín khóc ngay lập tức. Thế đó, thêm một kẻ đầu hàng. Quốc còn xin phép sau khi cưới sẽ dẫn vợ Quốc đến làm bạn với tôi. Tôi cũng muốn tỏ vẻ khoan dung, lịch thiệp nhưng dẫn không được, tôi

vắt cái thiệp vào Quốc và nói với cái giọng khô khốc, "Đi về ngay! Nếu sau này có thấy nhau thì tốt hơn hết hãy tránh đi. Tui không muốn dòm cái mặt của Quốc nữa. Đẹp đi cái trò làm bạn." Tôi không hề nhìn thấy Quốc một lần nào nữa. Quốc không có lỗi. Cái lỗi của Quốc là cái tội chàng ràng rợn đám!!! Quốc không phải là người tôi yêu, cũng chẳng phải là người đã từng yêu tôi. Cũng chẳng duyên chẳng nợ gì với nhau. Qua sự thất bại thảm thương này, tôi mới chợt nhận ra tôi là ai. Thảm thương là tôi đã tự đánh giá mình quá cao. Tình cảm tôi dành cho Quốc như thế là một sự cúi xuống. Để rồi khi đứng trước hai con đường, Quốc chần chừ chưa quyết định, cho đến khi tôi mê muội bít lỗi của mình, Quốc thành thơi bước vào lỗi còn lại. Không còn lý do để đổ lỗi cho hoàn cảnh. Lỗi đó sắc hoa đâu rực rỡ, đâu có những đồng tiền vàng lấp lánh... mà Quốc chọn cho mình một con đường, Quốc có thể đi ngang về dọc, một con đường Quốc là kẻ dẫn lối đưa đường. Sau này tôi mới thật sự hiểu ra, nên không còn oán trách gì Quốc cả và cũng không buồn chi cho cái phận bị từ chối của mình. Một công việc chỉ đòi hỏi một trình độ lớp trung học, thì cho dù bạn có đem mấy mảnh bằng đại học ra loè thì cũng đâu đem lại lợi lộc gì, đôi khi còn tạo điều kiện cho chủ từ chối đơn xin việc của bạn. Cái đơn bị từ chối lắm khi không phải là không hội đủ tiêu chuẩn mà trái lại. Nhưng dù sao chẳng nữa thì cũng đã bị từ chối, tránh làm sao được một nỗi buồn hiu hiu.

Hết

Nguồn: tialia.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004